

MONITOR POLSKI

DZIENNIK URZĘDOWY RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ.
WYCHODZI CODZIENNIE Z WYJĄTKIEM NIEDZIEL I ŚWIAT.

Redakcja, Administracja i Ekspedycja: ul. Miodowa Nr. 22. Telefon Redakcji 11-44-05. Telefon Administracji 11-80-13. Telefon Ekspedycji 11-80-19. Ogłoszenia: ul. Królewska 5. Kasa czynna od godz. 8 i pół do 1 po pld., w soboty do g. 12 w pld. Konto czekowe w P. K. O. — 730.

Oddziały „Monitora Polskiego”:

BIELSKO, śl., Trzeciego Maja 8, tel. 27-32; BYDGOSZCZ, Gdańska 22, tel. 15-74; GDANSK, Neugarten 27, tel. 240-79; GDYNIA, Świętojańska, Dom P. A. M., tel. 17-20; GRUDZIĄDZ, Mickiewicza 26, tel. 304; KATOWICE, 3 Maja 23, tel. 565 i 1091; KRAKÓW, Mikołajska 32, tel. 10499 i 10500; LUBLIN, Kościuszki 3, tel. 16-57; LWÓW, Akademicka 15, tel. 20 i 45; ŁÓDŹ, Piotrkowska 125, tel. 101-11 i 115-24; ŁUCK, Piłsudskiego 14, tel. 222; POZNAN, Marcinkowskiego 23, tel. 28-57 i 28-58; SOSNOWIEC, Sienkiewicza 13, tel. 11-99; STANISŁAWÓW, Szajnochy 4, tel. 287; TORUŃ, Szeroka 41, tel. 263; WILNO, Mickiewicza 15 m. 5, tel. 674 i 1785.

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

Zarządzenia Władz Naczelnych:

Poz. 295. Przepisy Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 4 października 1934 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu, o noszeniu i używaniu broni przez pracowników Banku Polskiego.

Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 20 września 1934 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych w sprawie zmiany rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 25 listopada 1933 r., wydanego w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych o ulgach w spłacie zaległości podatkowych. (Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 12 października 1934 r. Nr. 89, poz. 816).

DZIAŁ URZĘDOWY.

—oO—

Zarządzenia Władz Naczelnych.

—oO—

295.

PRZEPISY

Ministra Spraw Wewnętrznych

z dnia 4 października 1934 r.,

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu, o noszeniu i używaniu broni przez pracowników Banku Polskiego

Na podstawie art. 22 ust. (5) prawa o broni, amunicji i materiałach wybuchowych z dnia 27 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 807) zarządza się, co następuje:

§ 1.

Pracownicy Banku Polskiego, pełniący funkcje wartownicze wewnątrz lub z zewnątrz obiektów Banku, albo konwojujący przesyłki wartościowe, mogą być uzbrojeni w krótką lub długą broń palną.

Pracownicy, pełniący dyżur i czynności inspekcyjne po godzinach urzędowych, mogą być uzbrojeni w krótką broń palną.

§ 2.

Pracownicy (§ 1) mogą być uzbrojeni jedynie w czasie pełnienia służby.

Podczas noszenia broni każdy pracownik obowiązany jest posiadać przy sobie pozwolenie na tę broń, wydane dla „pracownika Banku Polskiego”.

§ 3.

Komendant straży w Dyrekcji Banku Polskiego w Warszawie oraz Dyrektorzy Oddziałów tego Banku lub osoby, pisemnie przez nich do te-

go upoważnione, przechowują broń, naboje oraz pozwolenia na broń pod zamknięciem w lokalu Banku Polskiego i ponoszą odpowiedzialność w przypadku zagubienia lub dostania się tych przedmiotów do rąk osób niepowołanych.

§ 4.

Osoby, wymienione w § 3, obowiązane są prowadzić księgę ewidencyjną pracowników, zaopatrywanych w broń, w której dla każdego pracownika oddzielnie należy odnotowywać rodzaj i numer broni przydzielonej pracownikowi, numer pozwolenia na tę broń oraz każdorazowo: ilość wydanych i zwróconych naboju, datę i godzinę wydania oraz zwrotu broni, naboju i pozwolenia.

§ 5.

Broń, naboje i pozwolenia na broń wydają pracownikom bezpośrednio przed rozpoczęciem przez nich służby osoby, wymienione w § 3.

Pracownicy obowiązani są zwracać tym osobom otrzymaną broń, naboje i pozwolenia niezwłocznie po ukończeniu służby. Otrzymanie i zwrot broni, naboju i pozwolenia pracownicy obowiązani są potwierdzać podpisem w księdze ewidencyjnej.

§ 6.

Pracownicy obowiązani są w chwili otrzymania broni naładować ją i zabezpieczyć, a przy oddawaniu rozładować. Czynności te mają być wykonywane z zachowaniem należytej ostrożności.

§ 7.

Pracownicy uprawnieni są do użycia broni w celu odparcia rzeczywistego i bezprawnego napadu lub zamachu, zagrażającego bezpośrednio ich życiu, życiu osób trzecich albo powierzonym pracownikom mieniu Banku Polskiego, jeżeli odparcie takiego napadu lub zamachu innymi środkami jest niemożliwe, a zwłoka grozi niebezpieczeństwem.

Użycie broni dopuszczalne jest tylko wówczas, gdy nie grozi ono bezpośredniemu niebezpieczeństwem życiu osób postronnych.

§ 8.

Użycie broni może nastąpić tylko po przynajmniej jednorazowym ostrzeżeniu.

Jeżeli, ze względu na okoliczności danego przypadku, ostrzeżenie ustne jest niemożliwe, użycie broni może nastąpić po jednorazowym wystrzale ostrzegawczym w powietrze.

Bez ostrzeżenia wolno użyć broni tylko wówczas, gdy wszelka zwłoka grozi bezpośredniemu niebezpieczeństwem życiu pracownika lub osób trzecich, albo naraziłaby Bank Polski na bezwzględną utratę mienia.

§ 9.

W razie konieczności użycia broni, należy, o ile to jest możliwe, starać się jedynie unieszkodliwić napastnika na tyle, ile tego wymagają okoliczności przypadku.

§ 10.

O każdym przypadku użycia broni pracownik obowiązany jest donieść niezwłocznie swemu przełożonemu, który natychmiast zawiadomi najbliższy posterunek Policji Państwowej.

§ 11.

Przepisy §§ 1 — 6 nie dotyczą broni, stanowiącej prywatną własność pracowników.

§ 12.

Przepisy niniejsze wchodzi w życie w trzydzieści dni po dniu ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych:

(—) Marjan Zyndram - Kościalkowski

—oOo—

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 20 września 1934 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych w sprawie zmiany rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 25 listopada 1933 r., wydanego w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych o ulgach w spłacie zaległości podatkowych.

Na podstawie art. 1 ustęp 2 i 3 oraz art. 2 i 5 ustawy z dnia 10 marca 1932 r. o spłacie zaległości podatkowych (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 291) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 25 listopada 1933 r., wydanym w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych o ulgach w spłacie zaległości podatkowych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 731), wprowadza się następujące zmiany i uzupełnienia:

1) § 1 uzupełnia się ustępem drugim o brzmieniu następującem:

„Jeżeli podatek spadkowy lub podatek od darowizn został rozłożony na raty, to postanowienia rozporządzenia niniejszego mają zastosowanie tylko do tych rat, których termin płatności, wymieniony w ostatniej decyzji, zawierającej zezwolenie na uiszczenie ratami, przypadł przed dniem 1 października 1931 r. Jeżeli cała należność tytułem podatku spadkowego lub od darowizn, która zalegała w dniu wydania ostatniej decyzji o odroczeniu płatności, została odroczone na termin, który przypada po dniu 30 września 1931 r., to rozporządzenie niniejsze nie ma zastosowania”.

2) W § 2 powołanego rozporządzenia po wyrazach: „i dopłat drogowych” wstawia się wyrazy: „jak również podatku od przedmiotów spadków i darowizn”.

3) § 2 lit. b) otrzymuje brzmienie następujące:

„b) kompetencje urzędów skarbowych w zakresie postanowień § 8 rozporządzenia niniejszego przysługują zarządom właściwych związków samorządowych; kompetencje izb skarbowych w zakresie postanowień §§ 7 i 8 przysługują wojewodom, z którymi w tym względzie współdziałają z głosem stanowczym wydziały (izby) wojewódzkie, a kompetencje Ministra Skarbu w zakresie postanowień § 7 przysługują Ministrowi Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych”.

4) W § 4 skreśla się ustęp 2).

5) W § 5 ustęp 3) otrzymuje brzmienie następujące:

„Płatnikom, których zaległości podatkowe łącznie z poprzedzającymi je wpisami nie znajdują zabezpieczenia w pełnej wartości szacunkowej ich majątku nieruchomego, służą co do tych zaległości z urzędu ulgi, określone w § 8 rozporządzenia niniejszego”.

6) W § 7 w miejsce wyrazów: „§§ 5 i 6” zamieszcza się wyrazy: „§ 5 ustępy 1 i 2 oraz § 6”.

7) § 8 otrzymuje brzmienie następujące:

„§ 8. 1) Płatnikom, którzy nie posiadają majątku nieruchomego, na którym możnaby zabezpieczyć przypadające od nich zaległości podatkowe, określone w § 1 rozporządzenia niniejszego, mogą władze skarbowe na indywidualnie wnoszone i należycie uzasadnione podania, w wypadkach zasługujących na uwzględnienie, umarzać czwartą